

CSEMOR HENRIETT
VALAHONNAN A TÁVOLBÓL

NOVELLÁS ÉS VERSESKÖTET

KIADOTT KÖNYVEIM 11.

CSOMOR HENRIETT
VALAHONNAN A TÁVOLBÓL

NOVELLÁS ÉS VERSESKÖTET

KIADOTT KÖNYVEIM 11.

MEGJELENT MAGÁNKIADÁSBAN
KÉSZÜLT 2019. ELEJÉN

BORÍTÓTERVEZŐ: CSOMOR HENRIETT

TARTALOMJEGYZÉK

01. Előszó
02. Ajánlás
03. Köszönetnyilvánítás
04. Csokoládés doboz
Kísérő vers: Hazavágyom
05. Ringat a táj
06. Égig szól a fohászom
07. Vadvirágot szedtem
08. Bárhol és bármikor
09. Egyszer visszatér
10. Hittel és akarással
Kísérő versek: Színpadi kép
Fohász Istenemhez
11. Jöjj vissza, gyönyörűm
12. Ölednek rejtekében
13. Meguntam a keserűséget
14. Más vagyok
15. Gyöngy lovam újjászületése
16. Kis fenyőág Szentestén
17. Végtelen szeretett
18. Tengernek morajlását hallgatva
19. Álmatlan éjszakán
20. Szárnyra kapott gondolatok
21. Édesanyám betegségében
22. Órangyalom
23. Szívemnek ajándéka, Édesanyám
24. Szívem rejtekére költöztél
25. Elcsendesül a világ
26. Szentestén
27. Az idő végezetéig
28. Könnyű álmomat hozod
29. Valahonnan a távolból
30. Nagyapám emlékei közt éltem sokáig
31. Angyali teremtés
32. Hálával tartozom
33. Őszi avar paplanja
34. Ködfátyolban
35. Ünnepvárás decemberben

01. Előszó

Köszöntöm kedves olvasóimat. Csomor Henriett vagyok, egy Baranya megyei faluban élünk ketteskén az édesanyámmal. Hosszúhetényben ahol körülölel a festői táj, és a négy évszak váltakozása nagyon szépen megmutatja önmagát.

Szoktam mondani, már csak egy tó hiányzik a boldogságomból, leülnék a partjára, s lábamat hűsítő vizébe lógnám. Azonban nekem a csendes madárcsicsergéses erdő ad nyugalmat s teljes felüdülést. Itt „születnek” a legjobb gondolatok a tudat alatt titokban. Sohasem tudhatom, hogy mikor kerül felszínre. Kavargó gondolataimat mikor vethetem papírra. Néha képzeletemben hallom, hogy sercegne a tollam a papíron, ha kézzel írnám a gondolataimat. De csak a laptop billentyűinek állandó kattogását hallom. Már huszonegynéhány éve, mert mozgásérült vagyok és szabadkézzel nehezen írok.

Ha nem görcsölök rá a mindenáron írásra s hagyom, hogy egy jó pillanatom műve legyen. Akkor minden bizonnyal jobban sikerül a versem vagy novellám megírása.

„Valahonnan a távolból” tizenegyedik könyvemnek címe.

Először raktam össze verseket és novellákat együttesen. Abból a célból, hogy az év elején meg tudjak jelenni. Kedves olvasóimnak megmutathassam legújabb verseimet, amelyek sajnos nem elegendőek egy önálló kötet megjelenéséhez.

Minden kedves olvasómnak jó olvasást és kellemes időtöltést kívánok.

Tisztelettel:

Csomor Henriett
Hosszúhetény

2019. február 16.

02. Ajánlás

Aktuális gondolatok

AJÁNLO CSOMOR HENRIETT 11. KÖNYVÉHEZ

Egy fiatal hölgy életében mindenképpen eseményszámba megy, ha írásai megjelenhetnek valamilyen formában.

Gondolhatnánk, hogy a szokás nagy úr, és Heni igencsak hozzászokhatott könyvei megjelenéséhez, bár minden kötet más, és egy hasonló, de néha mégiscsak új arcát mutatja a szerzőnek.

Ez a sok könyv az önkifejezés egyik formája, mivel másféle lehetőség nemigen adódik nehéz életében.

Ez hozhat némi sikert, ismertséget, és egy kis elismerést. Ez a szerkesztői formáció egy kissé rendhagyó is lehetne, vagyis hát az is. Egy vers, ráfelel egy novella, vagy oda kapcsolódik egy újabb vers.

Fogadják ezt a kötetet érdeklődve, az újdonság erejével és kifejezésével.

KRITIKUSOK figyelmébe

Éjszaka születtem
Lanttal a kezemben
Eleve megfenyegetve
A költészetnek
Mindenféle Múzsáit,
S megtapasztalva
A forrongó pokolnak
Kénbűzös bugyrait.
S a Parnasszusra felhágva
Miközben folyton szállt a dal,
Sokakban felötlött
Gyenge testemnek
Ganajba tiprása
Ez volt többeknek
Legfőbb óhajtása.
Pitiáner irigyeknek
Álnok ármánysága.
Álságos kultúrák
Belterjes világa.
S vesztek el öröknek hitt
Nemes gondolataim,
A feledés homályába.
Évek elmúltával
Kihunyni készülő
Öregedőn romos
Rideg cemende
Fekete kemence lukába
Agg testemet elrejtve

Az örök feledésbe temesse.
Ráutalva arra,
A száraz fát kezében tartva,
Mindenki maradjon
Annál a fánál,
Amelyiket kapta.
S majd, a végítélet során,
Mi marad egy költő után?
Néhány könyv csupán,
S egy-két örökérvényűnek
Vélt gondolat.

Ebben a versben egyesítve láthatják az ide illő, de egyben általánosnak is vélhető gondolatokat egyaránt. Mindenképpen olvasásra ajánlom ezt a könyvet, akár ha egy jól megszerkesztett könyvnek, vagy egyszerűen csak vegyes felvágottnak gondolják. Egy kérésem van csupán, ne alkossanak elhamarkodott ítéletet, ha valami nem világos, menjenek vissza újra, hogy hátha átsiklottak valamin, és nem értik ezt a lelkivilágot.

Kívánok kellemes elmerülést, és maradandó élményt.

Barátsággal, Nagy Vendel

Szekszárd, 2019. február 17.

03. Köszönetnyilvánítás

Hálásan köszönöm Nagy Vendelnek a megtisztelő ajánlást novelláskötetemhez.

Hálásan köszönöm Koncz-Salamon Szilviának az irodalmi munkámban a helyesírás javítási munkáját.

Köszönöm a MEK dolgozóinak áldozatos munkáját.

04. Csokoládés doboz

Hazatérve a munkahelyemről látom, anya varrt. A fehér alapon piros, s fekete, lefelé csíkos terítő fel van hajtva az asztalon. Csak a műanyag mikulásos terítővel van letakarva. Alig múlt el még az ünnep, azért van még fenn. Anya egy huzatot varrt a lábpárnámra, mert egy kissé már elhasználódott a huzata.

Gyerekkoromban majdnem minden ruhámat, s még a téli kabátomat is ő varrta. Nagyon szeretem édesanyám keze munkáját magamon érezni.

Furcsállottam, hogy az asztalon van egy csokis doboz.

- Ki volt itt? - kérdem a csokis dobozra mutatva.

- Senki! - válaszolta anya. - Én vettem a boltban! - füllenti.

- Megkóstoljuk? - kérdi.

- Hát persze! - mondom.

Közben levettem a kabátom, anyu is a konyhába ment, mindjárt hozza az ebédet.

Cserépkályha már dobja a meleget, kint cudar hideg van, lehangoló a folyamatos szürke, sötét az idő. Kopár fákon virgonc mókusok sem ugrálnak, pedig két éve milyen szépek voltak, ahogy eljártak a fenyőfákon. Két hűséges vadgalamb naponta a nappalink ablakpárkányára szállnak, topognak, figyelnek. Megszokták már a hangunkat, s nem repülnek el a hangunk hallatán. Üres begyüket telerakják napraforgóval, rájuk nézek, s kedvesen kérem tőlük: „Kis galambjaim, gyertek utánunk, ha elköltözünk, ne hagyjatok egyedül bennünket. Ott is jó lesz, van néhány fa, s fenyőt is ültetünk mindenképp.” Mert a fenyőfa a szívemhez nőtt erdősz nagyapámra emlékeztet majd.

Egy kicsit könnyebb lesz elköltözni, ha sikerülne a faluban maradni. Ez a falu szabadságot ad nekem, itt majdnem mindenki ismer, s ideköt minden. Egyet gondolok, s a motoromra pattanva kirobogok az erdőbe, ahol megnyugszom a kispatak csobogásától. Én már csak a fák országában vagyok otthon, ahol önmagam lehetek. A városi élet zaja nekem büntetés lenne, én nem arra születtem.

A második kávémat sem iszom meg ebéd előtt, olyan éhes vagyok. Káposztás tésztát főzött anya, egy kis cukorral eszem. Próbáltam cukor nélkül enni, de nem ízlett úgy annyira. Ebéd közben beszélgetünk, aláfestőként naphosszat magyar nóta szól a rádióból. A nóták szövegén gyakran elmerengek, ha kedvem tartja. Még gyermekkoromban, anyai nagybácsimék, akik kilencen voltak, megszerették velem a magyar nótákat. Leginkább azokat a lakodalmakat szerettem, amikor anyai ágról voltunk hivatalosak. Egész biztos voltam benne, jól fogom magam érezni, már a tudat is izgalomba hozott, hogy imádott nagybácsijaimat együtt láthatom. Éjfél után mindig odaültettek maguk mellé, s elkezdtünk nótázni. Olyan jó hangulata volt az egésznek, hajnal négyig mulattunk, s akkor sem akartam abbahagyni, mikor haza kellett menni.

Kétezerben, mikor hozzáépítettünk a házunkhoz, imádott Jóska nagybácsim volt a kőműves. Pár hétig élvezhettem az én kedves, szelíd lelkű nagybácsim társaságát. Este mindig kiültünk a holdfényes udvarba, s a csillagok szépen ragyogtak felettünk, s jókedvűen elkezdtünk nótázni. Gyönyörű hangja szállt a nyáresti langy melegben. Feledhetetlen maradt számomra a vele eltöltött idő.

Anya kezébe vette újból a csokis dobozt.

- Na, eszünk belőle kislányom?

- Persze anya, együnk egyet, nassoljunk kicsit.

Akkor sem mosolyodott el a turpisságán, amikor kinyitotta a dobozt. Csak akkor nevetett, mikor meglepődtem a doboz tartalmán. Erre tényleg nem számítottam: - Jól átráztál anya. - Jajj de szépek! - lelkeztem örömben. A dobozban feküdt két faragott ló, s egy göndörszűrő fekete pulikutya. Szép, aprólékos, türelmes munkát igényelnek ezek az apró állatfigurák. Az a középkorú ember faragja, aki a családjával nézte meg vevőként házunkat. Bármennyire is sajnáljuk, kettőnknek túl nagy lett a házunk, ezért gondoltuk eladni. A mese-szép környezet, sok fenyővel, paradicsomi hely lenne kisgyermekes családok számára. Hatalmas udvar, a gyerekeknek tágas játszóteret adva a friss levegőn, mint egykor nekem. Órákig elbolyongtam az udvarban, közben élveztem a természet adta lehetőségeket. Fára másztam, fűben hemperegtem, a cseresznyét, melynek ága földig ért, fekvé ettem. A kutyám körülöttem ugrált, figyeltem a báránnyelűket, ahogy lassan úsznak a kék égbolton. Valahányszor lázba jöttem, amikor elképzelttem egy lovardát udvarunkban. Istállóból kiengedve lovaik szép egyenletes mozgásukkal vágatnak az udvarban.

Mikor kisszobamba lép a szimpatikus család, akiknek amúgy is tetszik a házunk, csodálattal nézi a hölgy lovas képeimet, s az erdős képem, amely az ágyam fölött lógott sokáig. A hölgy imádja az erdőt s a lovakat, úgy, mint én. Amikor elárulom, hogy a kedvenc állatom a puli kutya és a ló, a férfi elmondja, hogy szabadidejében pulit, s lovat farag. Mielőtt elmentek volna, az az érzésem támadt, ők biztosan megbecsülnék házunkat.

2019. február 2.

Kísérő vers Hazavágyom

Tűnődöm a sok szép emléken,
melyet gyermekkorom óta
magamban hordozok.
Ez az egyetlen dolog,
amit rosszakaróim sem vehetnek el,
mert csak az enyém.
A gazdagság nálam nem pénzben,
hanem a szívemben rejlik.
Legyek bármerre a világban,
nem feledem otthonom melegét.
Becsukom szemem, s látom
kicsiny falunk templomtornyát,
gesztenyefák árnyas lombját,
hegyek haragos zöld vonalát.
Kék égen fehér, bodros báránnyelűket.
Poros úton nemcsak
autó halad, hanem
lovasszekér is szalad,
anyja mellett kiscsikója baktat.
Édesanyám tüneményes mosolya előttem,
szeretet csillan smaragdzöld szemében.
Dolgos kezéből jobban ízlik az étel.

Asztalunknál együtt ül családom.
Friss ropogós péki kenyeret anyám
kezébe veszi, s keresztet vet rá.
A látványt örökre agyamba véstem.
Párás két szememből könnyeim gurulnak,
Nemsokára hazamegyek édesanyám,
hazavágyom.

2017. augusztus. 09.

Megjegyzés: A kenyér ünnepe alkalmából augusztus huszadikára.

05.
Ringat a táj

Mintha ringatna a táj,
úgy ölel szépségével, elkápráztat.
Táncával magával sodor,
megérte magányos lelkemet.
Lassan táncol énvelem,
hozzám simul, simogat,
Forró könnyeimet felszárítja.
Ölébe ültet, kedvesen hagyja,
hogyan elnyújtózzam kényelmesen.
Fellegekben járok vele,
gyengéden fogja kezem.
Ránk borul az esti félhomály,
ketté válik az ég,
szivárványkapu nyílik egyik oldalán.
Zöld fenyők csúcsai magaslanak
sötétkék boltozatán.
Lassan elhalkul a zene,
utolsó érzéki csókjával elenged.
Keserű sóhajjal nézek utána.

2018. április 02.

06.
Égig szól a fohászm

Reménytelen az életem,
csak ülök itt csendesen.
Hanyagul lógnak kezeim,
nincs semmihez, s senkihez kedvem.
Hagyj, nagyon bánatos vagyok,
ne kérdezd mi a bajom, menj
ne is nézz vissza.

Engedj utamra kérlek, nem bírom
sokáig könnyeimet tartani.
Zöldlombú fák közé megyek,
öregpatakom locsogva-csacsogva
fut élém.

Partjára leülök, nyugalmat áraszt csobogása.
Tenyerem fűszálak csiklandozzák,
hirtelen elered a nyári zápor,
mégsem ázom.

Hatalmas lombkorona esőcseppektől megvéd,
képzeletbeli oltáromnál
újra, s újra letérdelek.
Mérhetetlen fájdalommat
hátha egyszerű imám enyhíti.
Kérlek Istenem, segíts meg
azt a két embert, akik a
szívemnek oly kedvesek.
Nélkülük elveszett lennék.

Gyötrőn bolyonganék nélkülük
reményt vesztetten ebben a szomorúnak
vélt világban.

Add meg nekem az egyetlen örömet,
hogy sokáig vigyázol reájuk,
s örökké óva fogod kezeiket,
hogy bajuk ne essék.
Ámen.

2018. augusztus 03.

07.

Vadvirágot szedtem

Bíborszínű hajnalban,
vadgalamb turbékolva
ablakpárkányodra száll.

Vadvirággal a csőrébe fogadd el tőle,
tarkabarka réten rád gondolva,
neked szedtem.

Könnyeimmal jól megáztattam,
hosszú kanyargós utakon el ne hervadjon.

Piros pántlikámmal csokorba kötöttem.

Mosolyodtól sugárzó arcodat felidéztem.

Legszébbik madaramat szabadjára engedve
lelkére beszéltem, tenyeredbe simuljon.

Szárnyai kitérve, szeretetemet sugallja.

Óvja, s vigyázza halk lépteidet.

Búskomor napjaidon
tedd kezedet drága szívedre, lassan
megérzed, én vigasztaltalak.

2018. április 12.

08.
Bárhól és bármikor

Ezer, s ezer gondolat kavarog fejemben,
mégis a legszebbre
emlékszem szívesen.
Legyek bárhól és bármikor,
egy kép lebeg szemem előtt.
Mintha velem lennél,
olyan élethű a pillanat.
Kedves, hamvas arcodat látom,
gyengéden simogatnálak.
Kezem téged keres,
ölelni szeretne, de nem talál.
Csodálatos érzés
lelkemet melengeti.
Gyönyörű látomásért könnyet ejtek,
amely messze, nagyon messze gurul
mézédes hegyeken és völgyeken át,
túl a virágos réteken,
míg megérkezik lábad elé.
Abban a könnycseppben minden örömöm,
s gyengéd szeretetem
megbújt szerényen.
Becsés ékszerként dédelgetve
őrzöm szívem legféltettebb szobájában.

2019. január 11.

09.
Egyszer visszatér

Csitulj szívem, ne zakatolj
olyan nagyon bánatomban,
mert beleőrülök a fájdalomba.
Kegyetlen az élet, pillanatok alatt
elveszíthetem azt, aki kedves számomra.
Lassan múlnak a napok,
hetek, s hónapok.
Bársonyos, édes hangját
többé nem hallhatom.
Elment, szépen, csendben.
Nagy úrt hagyva maga után.
Nélküle megint elvesztem,
s a helyemet sem találom.
Futnék, hogy feledjem,
de őt nem lehet elfeledni,
abba bele is betegednék.
Legkeményebb időkben is
velem volt.
Egyetlen percre sem hagyott el.
Szép szavain repített,
úgy vitt előre.
Tudom, hogy egyszer visszatér.
Hiánya mintha ólom súlyaként
nehezedne rám.
Kalitkájából kiengedem
dalos ajkú kis madaram.
Utoljára tenyerembe veszem.
Könnyeimmal küszködve arra kérem:
repülj el hozzá madárkám,
óvjad, s vigyázz rá.
Göröngyös útján kísérd halk lépteit.
Percre se hagyd magára,
ha látod, hogy szomorú,
ülj mellé, s vigasztald
úgy, mintha én lennék mellette.

2019. január 27.

10. Hittel és akarással

Életem során kevéske olyan emberrel találkoztam, akire akkor is emlékezni szeretnék, ha valami folytán eszemet veszteném.

Pár éve ismerem csak Nagy Vendelt, aki születése óta Szekszárdon, Tolna megyében él.

1970-től kezdett el írni. 2014-ben hatvan évesen volt az irodalmi munkásságában eltöltött negyvenedik jubileumi éve. Ifjúkori verseskötetét, a Lila Madonnát sikeresen kiadatta. A Tolnai Népújságban és más helyi lapokban jelentek meg különböző írásai. Aztán számos megyén keresztül Trabantjával, hajnaltól kora estéig újságot hordott. Szakmájában épületgépészként dolgozott, majd szakoktató lett a szekszárdi középiskolákban, az ipari szakiskolában, és egy másik műszaki szakközépiskolában. Közben csőszerelőként, magánvállalkozóként is tevékenykedett az ország egész területén. Szabadidejében a dímbes-dombos sárga löszfalak közt dolgozott tanyáján, a családi szőlőben. Fáradságos munka ellenére, ő örömmel, s élvezettel művelte szőlőjét, s nevelte gyümölcsfáit.

Verseiben gyakran kitűnik a föld szeretete, alázata, s odaadása. A kemény munka ellenére úgy ír róla, hogy az embernek kedve támad dolgozni.

Ha ideje és ereje engedte, még este rajztábláján rögzített papíron, gyöngybetűivel szép verseit írta.

A hetvenes évek közepe felé, egy irodalmi pályázat alkalmával megírta a FUK indulót, amellyel első helyezést ért el, akkoriban a rádióban hallható volt.

Nagyon szeretett világot látni, de erős honvágygal küszködött és három nap után mindig haza hozta a honvágya.

Nagyon szereti a történelmet, rengeteg várat és csatateret látott, királyok, s királynők arcát emlékeiben megőrizte. Később verseiben meg is írta Attilát, Gizellát, s még sok történelmi személyt, számtalan történelmi eseményt. Sajnálattal veszem, hogy nem lett történelemtanár. Kimagaslóan érthetően magyaráz, vele élmény lett volna a történelemóra.

Tíz éve, cukorbetegsége szövődménye okán teljesen vakká vált. Élete teljesen megváltozott, néhány nagyon kemény év telt el, míg felül tudott kerekedni szörnyű tragédiáján.

Kétezer tíz után elkezdett ragyogni a nap felette, miután tíz ujjal megtanult számítógéppel írni. Felülmúlhatatlan akaraterejének köszönhetően, önerőből létrehozta a Megszólalok művészeti irodalmi magazint, amelyet akadálymentesen, vakok is olvashatnak. Az immár nyolcadik éve működő ingyenes újságot az egész világon ismerik. Esélyt adott magának, hogy meg tudjon jelenni valahol. Mióta beteg lett, igencsak elfelejtették s lépnie kellett, hogy verseivel és prózáival újra bekerüljön a köztudatba.

Egész élete a segítő szándékáról szól. Újságja megjelenésével egyre több sorstársat ismert meg, sőt volt olyan sorstárs, akit buzdított, hogy fessen, és azóta fest. Nem csupán sérültek, hanem egészségesek is alkotnak újságjában. Neves festők, szobrászok, képeikkel, szobraikkal díszítik újságja oldalait.

Személyében megismertem az önzetlen segítségnyújtást. Korlátjai ellenére törődik embertársaival, ha nem is személyesen de a Skype segítségével napi szinten kapcsolatot „építeni”, lelkieit ad a bajban. Nem zárkózik el a nehezen beszélő emberektől, ahogyan mások teszik. Jómagam nehezen beszélek, ő mégis képes megérteni engem, mert odafigyel rám. Segíti s terelgeti az eltévedt embert, megmutatja, mire lenne képes, ha elindulna az úton. Ha írok

valamit, s az gyengébben sikerült, értő elgondolásával, kérdéseivel tovább gondolkodtat, melynek célja történetem folytatása.

Tőle tanultam a szabadverselést, ő az egyedüli, aki foglalkozik velem. Azóta folyamatosan írok és lehetőséget kaptam tőle, hogy havonta megjelenjek a Megszólalok irodalmi újságjában.

Nem csupán szellemileg hatott rám, hanem egészségileg is. Azonkívül, hogy születésem óta mozgássérült vagyok, volt egy komoly csípőműtétem, s nagyon sokáig a rehabilitáció ellenére sem tudtam mozogni. Mert féltem, hogy elesek, a gyógytornások nem jöttek rá, hogy nem csupán fizikai, hanem lelki segítségre is szükség van.

Nagy Vendel látatlanul felismerte, s óvatosan naponta mindig közelebb segített lelkileg az újra önálló járáshoz. Hosszú hónapok teltek el, míg felálltam, s rá gondolva egyedül megtettem pár lépést. Más sorstársaknak is hasonlóképpen és odaadóan segít.

Nagy Vendel az az ember, aki munkássága során összefogta a sérült, s egészséges embereket, örömet, reményt adva a rendszeres megjelenéshez. Arra is figyel, hogy a látók számára élvezhetőbbé tegye újságját. Volt egy év, augusztus huszadikára betette újságjába a tűzijáték linkjét. Ő sokkal többet lát, mint mi látók, képes az embereket elkápráztatni természeti verseivel vagy bármivel, amiről éppen írni akar.

Újságját kitartó szorgalommal, s alázattal írja. Akkor sem panaszkodik, ha a technika ördöge ezer akadályt görgeszt útjába. Ő csak töretlenül, s kitartóan dolgozik, ha engedelmeskedik neki öreg számítógépe. Mit sem sejtjenek olvasói verejtékes munkájáról s küzdelmeiről.

A világ számos pontjára, küldi újságját. „Ahogy a nap felkel, s bekapcsolod a számítógépet, az újságját havonta egyszer napra pontosan megkapod.” Töretlen munkáját missiónak tekinti. Nem törődik vele, hogy fáradtságos munkája megfájdítja hátát, s csuklóját, csak teszi a dolgát, amíg az odaadó szíve dobog.

Nagy Vendel írásain keresztül tanítja, segíti, elgondolkodtatja, jó útra tereli embertársait. Nálánál odaadóbb személyt nem ismerek. Jelenléte ajándék számomra. Töretlen szorgalmának, s kitartó erejének köszönhetően újabb és újabb versformákat talál ki magának. Manapság az újságírás mellett könyvírással is foglalkozik. Közel ezer versét, novelláit, s dalait digitalizálva, rendszerezve dolgozza fel, s jelenteti meg könyveit a Magyar Elektronikus Könyvtárban. Tizenhét könyvét vakok is olvashatják, mert akadálymentes formában készült. Nagy Vendel munkásságával, s írásaival színessé teszi az irodalmat szerető emberek életét.

Nagy Vendel ünnepek alkalmával fel szokott lépni a szekszárdi vakok és gyengénlátók programjain, ahova tíz éve jár. Sorstársai örömeire elszavalja gyönyörű verseit. Alkalmanként lehetősége nyílik, hogy Szekszárdon a Béla-téren a szüreti fesztiválon felléphet a színpadon, s átható érzéssel szavalja verseit.

Évekkel ezelőtt felkutatta az internet segítségével az ausztráliai magyar rádiót, amelyet a kint élő Ilosvay Gusztáv és neje, Ilosvay Egyed Katalin vezet vasárnap délelőttként. Itt elfogadták s szeretik verseit, riportokat is készítenek vele, mert kíváncsiak munkásságára, néha elhangoznak versei a rádióban, amit Vendel megőrizve feltesz a Youtube-ra. Közel száz hangos versét hallgatják az érdeklődők, ha beütik Nagy Vendel nevét a keresőbe. A végén csak annyit szeretnék mondani Nagy Vendelnek, amíg lehet írjon, mert ez élteti, s soha ne adja fel, tanítsa még az embereket nagyon sokáig. Egyszer talán felfigyelnek rá, s elismerik a huszadik század, s a jelen kortárs írójának és költőjének, hogy még tudjon örülni az elismerésének.

Nagy Vendel tavaly ARANYBOT KÜLÖNDÍJBAN részesült.

A magam részéről szeretném ajánlani a JÓ EMBER DÍJRA NAGY VENDELTE.

Tisztelettel meghajlok előtte, és büszkén felnézek rá.

Írásait megtalálják az interneten megjelenő Megszólalok magazinjában, és a MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁRBAN is, de nevét beütve a keresőbe, sok találat jelenik meg az érdeklődőnek. A legutóbbi két könyvét ezen a linken olvashatják.

<http://mek.oszk.hu/18900/18915/>

<http://mek.oszk.hu/18600/18670/>

Erre a linkekre rákattintva olvashatják Nagy Vendel színvonalas újságját:

www.megszolalok.blogspot.com/

www.muveszetimagazin.blogspot.com/

Néhány youtube-os linkjét is szeretném megmutatni.

Nagy Vendel szaval a szüreti fesztiválon:

<https://www.youtube.com/watch?v=aVxDdT7lSjc>

Ilosvay Gusztáv riportja Nagy Vendellel (első rész)

<https://www.youtube.com/watch?v=tyvW-zXz2aI>

Ilosvay Gusztáv riportja Nagy Vendellel (második rész)

<https://www.youtube.com/watch?v=jKpvrhmcC4>

Nagy Vendel „Aki nem tud” című versét elmondja Ilosvay Gusztáv

<https://www.youtube.com/watch?v=21wBi5VnQg8&t=6s>

Jelölt neve: Nagy Vendel

Postacím: 7100 Szekszárd József Attila u. 3. Telefon: 06/ 30- 550 -5106

e-mail: nagy.vendi54@gmail.com

2019. február 11.

Csomor Henriett

7694 Hosszúhetény

Széchenyi út 43

Színpadi kép

Most is ott áll, ahol először láttam.
Gyönyörű képet sosem feledem róla.
Irigylésre méltóan higgadt,
izgalomtól nem gyöngyözik homloka,
hiszen otthona lehetne a színpad.
Kimagasló verseit napestig szavalhatná,
hogyan megmutathassa milyen jól bánik a szavakkal.
Szerényen és tisztelettudón,
elgondolkodtatja közönségét.
Isten adjon neki erőt, egészséget,
ajkáról sose fogyjon az éltető verse.
Tapsoddal hívd vissza,
lelkébe ültess el örömet,
s meglátod ad ráadást.
Meleg szavaival rímekbe önti
szeretetét a földnek.

Emlékei szárnyán elrepít
régi szép időknek idejébe.
Élvezettel hajolt a tőkékhez,
s vette kezébe szőlőnek fürtjét.
Sárguló őszben jókedvvel szüretelt
odafenn a szőlőhegyen.
Könnyek csillognak
az ismeretlen szemekben.
Vannak akik elfeledik,
de akadnak olyanok is,
akik örökre szívükben őrzik.
Színpadról lejöve egy csokor
vörös rózsát nyújt át a futár.
Az üzenet rövid,
s egyszerű volt,
de annak, aki küldte,
nagyon sokat jelentett.
Gondolatban veled voltam e napon is.
2018. szeptember 16.

Fohász Istenemhez

Istenem, ha létezel
ott fenn az égben,
tekints le rám,
s hallgasd meg
egyszerű imámat.

Oly sokat vesztettem,
s nem panaszkodtam.
Túrtem, s próbáltam
jobbra fordítani sorsom.

Házad csendjében, padok
soraiban nem tudom
rózsafüzérem morzsolni.
Én nem erre születtem.

Szívemből szeretek tisztán.
Most mégis hozzád fordulok,
mert lelkem félelemtől reszket,
ne vedd el tőlem!

Azt, ki igazgyöngy lett szívemben,
féltnő óvni szeretném szárnyaimmal,
védelmezőn betakarom.
Szívem keservesen sír utána.

Istenem, csak őt ne vedd el tőlem!
Ki a legnagyobb támaszom lett
ezen a sötét sivár világon.
Hagyj, kérlek, előbb elmenni engemet,
hogy többé ne hulljanak fájó könnyeim.

2014. szept. 19.

11.

Jöjj vissza, gyönyörúm

Hol vagy, gyönyörúm?
Mindenütt kereslek,
de sehol se talállak.
Félelem kínozza jéghideg testemet
ágyamból kibújva.
Egy perce még láttalak,
csodálatos álmomban
frissen peregnék az álomszép képek előttem.
Örök emlékembe vésem azt a
nyári langyos éjszakát.
Üres bálterem közepén hófehér öltönyödben,
zongoránál ültél.
Kristálycsillár fénye beragyogta lényedet.
Felnéztél, homlokod verejtékedtől gyöngyözött.
Ujjaid fehér billentyűkön táncolni kezdtek.
Mintha a „Volt egyszer egy vadnyugat”
szomorú dalát játszottad volna.
Hirtelen elhalkult a zene,
valaki átvette a zongora dallamainak játékát.
Ölelve áttáncoltuk a már
forrónak tűnő nyári csillagos éjszakát.
Könyörtelen hajnal fénye felébresztett.
Könnyezve kérdelem:
Hol vagy, gyönyörúm?
Mondd, merre jársz?
Óh, tündöklő álom,
jöjj vissza hosszú fénytelen éjszakákon,
hadd láthassam őt, csak őt.

2015. március 16.

12. Ölednek rejtekében

Kedves nagyon várlak.
Sajgó szívem nem leli nyugalmát,
még karjaimba nem zárlak.
Kilesek az ablakon,
jösz-e már?
Fagyos éjszakán sűrűn esik a hó.
Sötétben alakodat vélem felfedezni.
Sietek eléd.
Két kezemmel gyönyörű arcodat melegítem.
Kandalló melege mellett
hintaszékedben megpihensz.
Ölednek rejtekében gömbölyödve
nyugalmamat megtalálom.
Örömet sugárzó arcodban
annyi kedvesség van.
Hallgatlak, még az álom le nem győz.
Boldogan, s szeretetben alszom el.
Mert utoljára téged láttalak.
Jó éjt, kedves.

Átdolgozva: 2019. február 10.

13.

Meguntam a keserúséget

Cipelem a keresztem, rájöttem,
nem kell mindig szeretnem.
Szívemet kár adnom,
úgyis csak kigúnyolnak,
s megvetnek, mert sérült vagyok.
Amit csak tudtam megtettem a testvéremnek,
mert teljes szívemmel szerettem.
Tanár lett, s családja.
Nemsokára nyűg lettem a nyakán.
Eldobott, mint macska a kölykét.
Ami szép volt köztünk, rég feledte,
egyetlen bűnöm miatt,
mert más vagyok.
Elhitetted a rokonokkal,
hogy nélkülem nem
mehettél sehova.
Fájt visszahallanom.
Arra sem emlékszel,
hogy magányodból kiszakítva
vittelek nyaralni magammal.
Belefáradtam, hogy szemedben rossz
vagyok, s azt hiszed, utadat állom.
Örökre fordítsd nekem hátat,
meguntam temiattad a keserúséget.
Édesanyánkat ne tagadd meg.
Az utolsóját is nektek adta,
csak hogy ne szenvedjete
semmiben hiányt.
Rengeteget tett értetek,
mégis elhagytad
mikor már nem tudott adni.
Becsüld meg az édesanyádat,
mutasd ki neki háládat,
s óvjad őt, amíg lehet.

2018. 12. 28.

14. Más vagyok

Nem tagadom,
más vagyok, láthatod.
Hátad mögé
osonni nem tudok,
pedig szeretnék meglepni.
Nyikorgó kocsim
úgyis elárulna, ki vagyok.
Meleg pulóvert örömmel kötnék,
pólómat hímzéssel szépíteném,
ahogy anyám tette egykoron,
remegő kezem nem engedi.
Lelkem írja hozzád szép soraim,
szívem rejtekén ringatlak.
Kérlek, akkor is bújj hozzám,
s ne taszíts el magadtól,
ha meghallod ijesztő hangom,
töröld le gúnyos mosolyod arcodról,
mikor átkelsz velem a zebrán.
Sértő szavaid szívembe marnak.

2018. május 03.

15.

Gyöngy lovam újjászületése

Fantázia novella

Kandallóban tűz duruzsolt, dobta a meleget, hatalmas vörös lángja zorbát járt. Kint gyönyörű téli ruhába öltözött a táj. Fák és bokrok temérdek hótól roskadoztak. Az utcai fények vakító sárgán fénylettek, ragyogtak a csillagok az égen. A lovak már idegesen topogtak az istállóban, tudták, itt az idő egy kis sétára. Hanna kinyitotta az istálló ajtót, s nagy, fekete szemű Gyöngyéhez lépett. Átölelte fénylő fekete szőrű lovát. Lova vállára hajtotta fejét, nyugalmat árasztott gazdájának. Drága Gyöngye lefeküdt, hogy felülhessen rá. „Gyöngyöm, kedvesem, köszönöm, felállhatsz!” simogatta meg.

Hanna öt éve, egy nagy viharban talált Gyöngyre.

Ároksparton feküdt, vérző sebekkel hátán, s lábán, nagyon megverhették, felállni sem tudott szegény, csak feküdt. Leült mellé, fejét óvatosan ölébe tette, Gyöngy kínzó fájdalmak közt egyszer bánatos szemével ránézett. Abban az egyszeri tekintetben minden szenvedés, s kín meglátszott. Hanna zokogott a látványtól, az elvesztés féelme nyomasztotta szívét. Haza kell vinne ezt a szerencsétlen lovat, s meg kell gyógyítania bármi áron is. Hanna segítséget hívott, platóra fektették a lovat, mellé ült, fejét ölébe téve simogatta. Fél óra múlva már az istállóban meleg széna melengette átfázott testét. Az állatorvos megadta a kellő injekciót, de lemondón beszélt róla. Azon a karácsonyi éjszakán még felállt, Hanna átölelte nyakát: „Gyöngyöm, te aztán harcos vagy a javából!” törölte könnyeit maszatos arcáról. Nagy pelyhekben hullott már a hó, mikor éjféle misére harangoztak a templomba. „Legyen a neved Gyöngy, lovacskám, mert olyan drága vagy szívemnek. Életben maradtál, legszebb ajándékom te vagy Szentkarácsony ünnepén.” Gyöngy bágyadtan figyelt, s szemével követte Hannát, ha nem látta, idegesen topogott. Hanna hamar rájött, miért zaklatott, s szólt, mikor kiment, s ha visszajött, átölelte. Érezte az állat végtelen szeretetét és ragaszkodását, nagyon sok időt töltött vele. Gyöngy gyakran félt éjszaka, néha az istállóajtónak rohanva nyerített. Hanna igyekezett hozzá. Csitítva, öelve simogatta, kis idő múlva lova lecsillapodott. Hanna szalmaágyba feküdt, Gyöngy csak a közelébe állt, két éjszakán át csak Hannát őrizte. A harmadik éjszakán oltalmat talált Hanna lábainál. Ha feljédt, Hanna megsimogatta, s újra elpihent.

Gyöngy négy hónapig gyógyult, Hanna végig vele maradt. Gyöngy ismerte a lány minden rezdülését, s szerette nehézkes kezét, ahogy naponta többször is végigkefélte, s befonta sörényét. Egy nap Hanna, mikor úgy látta, lova ereje teljében van, kinyitotta az istálló ajtaját. „Menj, fuss kérlek, hadd lássam fáj-e még a lábad.” Gyöngy, mintha megmakacsolta volna magát, tapodtat sem mozdult. „Szerezz örömet nekem, kérlek!” - ölelte át nyakát, „én nem tudok futni veled.” Fekete bánatos szemével nézett a ló, pont úgy, ahogy rátalált. Hirtelen lefeküdt fejével bökdöste a könnyező lányt, mintha azt akarta volna, üljön fel a hátára. Óvatosan ráült, áttette jobbik lábát. „Kelj fel drága Gyöngyöm!” A lány gyengéden ölelte, arcát sörényébe temette, ne lássák könnyes szemét. „Gyöngyöm sétáljunk, veled vagyok, nem kell félned.” Gyöngy vidáman nyerített egyet, büszkén felemelte fejét, és szaladt Hannával a fenyők között. Hanna soha nem volt ilyen boldog, örült, hogy megmentett egy életet. Gyöngy idővel képes lesz feledni féelmeit, Hanna vigyázza, s óvja. Olyan furcsa, mintha mindketten óvnák egymást, ember és állat közt ez ritkaságnak számít. „Gyere Gyöngyöm, elég volt mára, pihentesd a lábad!” Szófogadón bement, letérdelt, hogy Hanna leszállhasson. Megölelte, s mélyen belenézett lova meleg szemébe. „Te vagy az életem, s a mozgásom, hátadon ülve érzem mozgásodnak egyenletes ritmusát. Drága Gyöngyöm, szépséges lovam, köszönöm az életed, hogy kínzó fájdalmaiból felépülve élni akarsz.” Gyöngy, mintha értené, vállára tette

fejét, úgy figyelte Hannát. Simogatta, s répával etette, majd lecsutakolta. Hanna egyedül élt nagy magányban, a férfiak mind elkerülték, pedig ő vágyott a szeretetre, s a biztonságra.

Két éve Szentestén kimennek a fenyvesek közé emlékezni, hogy megtalálta Gyöngyöt. Első alkalomkor Hanna szekéren akart menni, mert nem akarta, hogy Gyöngy túlságosan megizzadjon. De Gyöngy tapodtat sem mozdult, csak topogott a nő körül, túlságosan érzékeny volt, s megijedt, ha nem érezte hátán Hannát. Megértette, s a hátára ült, de megtiltotta neki, hogy a hóban lefeküdjön, még a végén megfázna.

Míg kiértek, volt ideje visszagondolni a régi családi karácsonyokra, amikor még mind együtt voltak, s pár perc a szeretet jegyében zajlott a fenyőnél. Édesanyja kezét fogta a fenyő alatt, s szíve szeretettől csordult, amikor a Mennyből az angyalt énekelték. A család az ajándékozás végén érezte igazán mindig az ünnep örömét. Amikor Hanna megkapta meglepetés ajándékát, örömétől zengett a ház, boldogsága kiült arcára, bármilyen kis ajándékot kapott. Nem szeretett ajándékot kérni, mindig úgy érezte, mindene megvan. Adni szeretett, s örömet szerezni, másoknak s családtagjainak. De amikor nem látta örömeiket arcukon, elbizonytalanodott, nem szólt, csak legbelül nyomasztotta, hogy mások nem tudnak örülni. Nagyon fájt neki, hogy a legszebb érzést nem adhatja át utódjainak, a tiszta örömet soha sem láthatja arcukon.

Hatalmas úrt érzett egy gyermekkori szenteste éjszakáján, amikor elment aludni. Annyira hiányzott neki mindkét nagyapja, úgy szeretete volna még egyszer látni őket, s magához ölelni, az ölükben ülni, és elbeszélgetni velük. „Istenem, mért nem engeded őket haza legalább Szentestén, a sötét, s hideg sírból egy kicsit feljöhetnének felmelegedni. Egyetlen egyszer még láthatnám is őket, talán megnyugodnék!” - zokogta. Még most is zaklatott volt a gondolattól, hirtelen Gyöngyét ölelte, ahogy csak tudta. Gyöngy érezte szomorúságát, s elkezdett futni, hogy újra mosolyogjon. „Gyöngyöm, drága lovam, menjünk haza, már nagyon hideg van.” Hátrafordította okos fejét, Hanna gyengéden megsimogatta. A holdnak gyönyörű fénye hazáig kísérte őket. Végre beértek a meleg istállóba, leszállt, s megölelte lovát, majd lecsutakolta, megetette és megittatta. A ló vidáman hemperegett, mikor kijátszotta magát, leheveredett háta mögé, ahogy csak tudta, átölelte Hanna, s megeredt a könnye. „Drága Gyöngyöm, öt éve e napon újjászülettél, s veled együtt én is. Megváltoztattad az életem, hegyeken, völgyeken járunk, erdő mélyére is eljutunk. Szarvasok csoportos vonulását látni felemelő érzés.” Gyöngy fejét Hanna karjára tette. „Te vagy a leghálásabb, s a legbátrabb ló, akit csak ismerek. Boldog születésnapot kívánok, drága Gyöngyöm.” Azon az éjszakán friss szénaágyban pihent pár órát. Öröm és nyugodtság tükröződött Gyöngy fekete nagy szemében gazdája mellett.

2018. november 26.

16. Kis fenyőág Szentestén

Szentestén átsuhantam
ablakod résein,
asztalodra tettem egy kis fenyőágot.
Abban a kis fenyőágban,
a tűlevelei között én vagyok.
Ne félj, ha kezedbe veszed,
nem bök meg, csak én
simogatom szép ujjaidat.
Ágyadon ülsz, drága
szívedből szeretet árad.
Gyönyörű arcodra
könnyeid gurulnak
két szép szemedből.
Észrevétlenül odaosontam melléd.
Könnyem csordul az örömtől,
hogyan láthatlak.
Leguggoltam eléd, derekadat átöleltem.
Könnyeidet óvatosan letöröltem.
Drága kis kezeidet, amíg csak lehetett,
óvatosan fogtam.
Aztán kimentél szent
karácsony ünnepét ünnepelni.
Én pedig itt maradtam e
szeretetteljes ünnepen,
a fenyőág közé bújva,
hogyan örökké óvhassalak.

2016. december 17.

17. Végtelen szeretett

Kék ég közelébe vittem anyámat pihenni.
Fehér galambok gyűltek köréje,
úgy vigyáztak rá.
Könnyezve vár én reám,
hosszú minden perc, amikor nem lát,
reszketve ölel, csókol.
Édesanyám, édesanyám,
itt vagyok egyetlenem!
Elmúlt hónapokban
rengeteget szenvedett.
Jöttek a fekete napok, amikor azt
hittem, elveszítem az én angyalomat.
Belehaltam a látványba,
ahogy ereje elhagyja.
Üvölnék bánatomban,
de nem zaklathatom,
sírva zokogna.
Keservesen és gyötrelmesen
evett néhány falatot,
annyira fájt neki a nyelés.
Egyél csak, biztatom.
Kedvesen rám néz, simogat.
Majd később, drágám.
Ölednek rejtekében
hadd pihenjek, Henikém.
A nap még melegen süt,
arcomat takarom, ne érje nap fénye.
Örökké látni szeretnélek, Henikém.
Ölelve bújt,
szerető szíve értem dobog.
Hatvannyolc évesen
egy vágyat kerget, gyógyulni,
hogy sokáig óvhasson.
Rajongva szeretem, érzi.
Egyetlen perc alatt meghalnék utána.
Lágy szellő fuvallata simogatja édesanyámat.
Természet lágy ölét
soha nem élvezhette pusztán kedvtelésből.
Rengeteget dolgozott,
s most hanyatlik egészsége.
Remélte, hogy megélheti időskorát.
De a kegyetlen sors közbeszólt.
Manapság minden percet
ajándékként élünk,
s végtelenül szeretjük egymást.
Vállamra hajtja ősz fejét,

ringatja a lemenő nap szépsége.
Szemét becsukja, s
visszaemlékezik gyermekkoromra.
Elválaszthatatlanok voltunk,
s vagyunk örökké.
Simogatva becézgetem.
Szívemnek monoton dobbanását hallgatja,
anyám drága arca örömtől sugárzott.
Kimerülten, csipkés párnájára dőlt.
Gyere, kislányom, kért vágyón,
mellé bújtam, lágyan átöleltem.
Percekre eltűnt a félelem, s a düh,
ami szüntelen zakatol bennem
betegsége miatt.
Élveztem együttlétünk örömét, s
hálás vagyok, hogy vele lehetek
egy életen át.
Gyönyörű édesanyámat láttam,
akinek ragyogott a szeme.
Úgy szeretlek, anya, és néha
szétszed a rettegés.
Veled szeretnék elmenni
ebből a cudar világból.
Édesanyám karjaiban ringatott.
Nem szabad félned, Henikém,
türelmesnek kell lennünk,
ahogy a csillag megy az égen
szép lassan.
Ezt mondtam neked,
amikor nagyon izgultál
a vizsgák idején.
Mennyire igazad volt, édesanyám,
velem voltál akkor is, köszönöm.
Bízni és reménykedni kell,
drága kislányom,
tudom, lesznek még szép éveink.
Álomba szenderült.
Bíborszínű hajnalokon
csókjaimmal ébresztettem.
Észre sem vettem,
hogyan kimentél, drágám.
Tenyeremben harmatgyöngy
cseppeket szedtem.
Harmatgyöngy vizében
gyenge testedet mosdatom.
Óvatosan áttöröltem.
Betakarva ölelve melengettelek.
Szép szavaival gyógyította lelkemet.
Olyan szép volt az én anyám,
arcáról eltűntek a ráncok.

Bársonyos, selymes bőrét
kellemes simogatnom.
Istenem, annyira szeretem.
Árnyas lombú fák alatt sétáltunk.
Vadvirágot szedett,
keskeny fűszállal csokorba kötötte.
Patak partján ült elgondolkodva.
Kezemet nyújtva felsegítettem.
Édesanyám, későre jár, menjünk.
Vadvirágjával kis szobánkat díszítette.
Régóta itt szabadult fel a lelkem ismét,
itt veled ébredek és fekhetek.
Henikém, maradjunk itt időtlen ideig,
végtelen szeretetben.

2018. november 30.

Megjegyzés: ez csak egy érzés, melytől képtelen vagyok szabadulni.

18.

Tengernek morajlását hallgatva

Karjaim közt aludt el édesanyám.
Végre itt vagyunk a homokos tengerparton.
Hagyom, hadd pihenjen,
édes illatát magamba szívom.
Keserű könnyeimet képtelen
vagyok előtte rejtani.
Rám néz, keblemre hajtja ősz fejét,
szemem törli kedvesen.
Lágy esti szellő szép
hosszú ruháját lengeti.
Bordó kendőjét törődve kötöm.
Hátára meleg kardigánját terítem.
Karját felém nyújtotta ébredve.
Magával kapott a fájdalom.
Bújj hozzám, sírva kértem,
gyengéd ölelésedet érzem.
Ölelt, homlokát homlokomhoz nyomta.
Fájó szívéből nyugalmat árasztott.
Kislányom, nem szabad összetörnöd!
Hangjában bánat érződött.
Henikém, drága Henikém, zúgó tengerhez
mért hoztál?
Erőtlen vagyok,
kezedet mégis kezembe adod.
Gyermeked vagyok,
s szükségem van rád,
hogy lássalak, s érezzelek.
Mellettem vagy, s lélegzel,
csak ez számít.
Anyám zokogva vállamra borult.
Halovány arcát szeretve csókoltam.
Feledjük életünk árnyoldalát,
érezd a tengernek sós illatát.
Zúgó hullámok kövekhez csapodnak.
Tengerre hoztalak gyógyulni,
emlékszel, Csillagom,
nélküled láttam a tengert,
s nagyon hiányoztál.
Mefogadtam, egyszer elhozlak,
láthassuk együtt, hol sírnak
legkeservesebben a sirályok.
Csodálatos, hogy kedvemre ölelhetlek.
Anyám gyönyörű arca sugárzott mosolyától.
Henikém, drágám, kérlek, maradjunk itt,
ahol fényesebben ragyognak a csillagok.
Csak te s én, Henikém.

Megbújva csendesen, örök szeretetben,
mólón sirályokat etetve.
Anyám tengernek morajlását
hallgatja éjjelente.
Órangyalom, drága anyám,
kezét rám téve őrzi álmomat.

2018. május 07.

19. Álmatlan éjszakán

Riadtan ébredt édesanyám,
karomban tartottam
elgyötörten, s zaklatottan.
Bordó meleg köntösét ráadtam,
meg ne fázzon.
Homloka mély barázdáiból
gyöngyöző verejtékét letöröltem.
Csak egy múló rossz álom volt.
Édesanyám, ne bánkódj, kérlek.
Keserves sóhajtása összetörte lelkemet.
Éreztem szíve heves dobbanását.
Csókoltam, simogattam,
lassuló táncba kezdtem vele.
Lágyan ringattam, halkán dúdolt,
s elképzelte, hogy keringőzünk.
Körültünk szökőkút csobog
és rózsák illatoznak.
Kályhában tűz duruzsolt,
odakint már fagyos az idő,
szél fújja a téli kopár fákat.
Emlékszel még, Henikém, mennyit olvastam?
Szorosan hozzám bújtál, öleltél,
fekete göndör hajadat simogattam,
álomba szenderültél.
Szemem sajnos az apró betűket már nem látja.
Egyetlen vágyódásom,
hogy veled lehessenek, kislányom.
Örökké-örökké hiányzol, édesanyám.
Akkor is rád gondoltam,
amikor nagyon jól éreztem magam.
Azt gondoltam, mennyivel szebb lenne veled.
Úgy szeretsz, ahogyan szeretném.
Majdnem mindig megértettél,
s hagytad, hadd tegyem dolgom,
mert előnyömre válik.
Sohasem tudtalak egyedül hagyni,
mert fáj a hiányod.
Akkor vagyok nyugodt,
ha hallom kedves hangodat.
Életednek őszén, drága szemem fénye,
ugyanolyan szépnek látlak, mint régen.
Mindig boldogan jöttél értem az iskolába,
mosolyogva karodba zártál.
Szolid ruhádban tündököltél,
melyet magad varrtál.
Számomra külön öröm volt,

s még ma is az,
ha hordhatom kezédnek munkáit.
Egész életemben büszke vagyok reád, édesanyám!
Mondhatnám semmi sem változott,
csak göndör vörös hajad őszbe fordult.
Smaragdzöld szemedbe mély nyugalom költözött.
Csupán csak végtelen szeretetemet
adhatom neked csendes öreg napjaidon.

2018. november 12.

20.

Szárnyra kapott gondolatok

- Gyakran azt hallom, hogy írjak vidámakat. Könnyű mondani! - dünnyögöm. Érzékeny lételemre szívemre veszem, olyan érzés, mikor a fal elkezd megrepedni, vagy jobb példával éljek: amikor a ló megtorpan egy magasabb dombtető előtt, mert meg van pakolva a szekere.

Az írás számomra segítő jobb, ami megmutatja lelkemet. Általában vidám vagyok, de mégsem tudom kimutatni a sorok között. Segít feledtetni a bánatot, mert akkor csak a sorok közti gondolatmenetemre figyelek, s ott élem ki alkotó vágyamat. Egy lugas sorhoz tudnám hasonlítani, amikor kacsolom a lugast és közben a száráról is leszedem a kacshajtást. Néha felnézek a kék égre, s elnézem a madarakat, ahogy szárnyuk egyenletes mozgásával fejem felett repülnek.

Az írás csendet és figyelmet kíván, nem szabad úgy neki állni egy témának, csak mert kedvem lenne hozzá. Próbáltam már és kudarcba fulladt, a második mondatnál a kukában végezte. Ihletet kell kapjak, s nem kell direkt keresnem, egész véletlen is rábukkanhatok. Egy januári erős szél, amely felkapja a nem összeszedett száraz faleveleket, a látvány már elindíthat valamit bennem. Tudatalattimban elrakom, s ha egyszer feljön, akkor szépen elő lehet készíteni, mint a vasárnapi ebédet a jó háziasszony.

Ha az éjszaka leple alatt takarómba burkolózva ér a szép gondolat, megtanulom, s reggel nyomban leírom. Az agy éjszaka elpihen, s csodálatos gondolatokra képes, amelyre máskor nem.

Kár, hogy nem tudom papírra vetni rögtön, így gondolataim egy része elveszik valahol a mélyben. Másnapra a fennmaradó töredékével el tudok kezdeni belőle egy történetet, s lassan, ahogy a csillag megy az égen, szövöm tovább, amíg ki nem zökkenek a novellámból. Ezért szeretem befejezni még aznap. Nagyon ritkán előfordul, hogy egy-két nap után belevitok, vagy kibővítem a történetem.

Senki ne higgye, hogy egy fájdalmas történetet olyan könnyű megírni. Sokszor hónapokig kell várni rá még, hogy felszínre törjön, s megérjen arra, hogy pappírra vessem úgy, ahogy átélem. Pont olyan érzés, mint amikor talpas pohárból megiszod a gyöngykoszorúsodónak látszó bort, s az alja mégis ott maradt. Gyakran hallottam ezt apámtól, amikor megkritizált egy bort, mellyel megkínálták vendégségben. Rosszul esett, ajándékba hozott tokai furmintot, és épphogy megízlelte, kritizálva ellökte magától. Pedig anyuval milyen jól kortyoltunk belőle.

Lehet, hogy érzelemdús szomorú írásaimat elolvasva megkritizálják, mert nincs azon érzelmi hullámhosszon olvasáskor, s így nem tud ráhangolódni az adott érzésvilágra.

Kritizálhat bárki, de a kritikák hatására sem tudom megváltoztatni, vidámabbá tenni írásaimat. Szívvel-lélekkal írok, még akkor sem tudok derűset alkotni, ha jó kedvem van. Nevetést sokkal nehezebb, mint könnyeket csinálni a szemekbe.

A vidámkodást meghagyom a humoristákra, s a pirosorrú bohócokra.

2019. január 05.

21.

Édesanyám betegségében

Drága édesanyámat szétzúzza a betegség.
Erős fájdalmára nincs orvosság,
szép lelkét bánat nyomasztja,
gyenge testét fogva tartja állandó fájdalom.
Mi lesz veled drága, szeretett édesanyám?
Szívem fáj nagyon érted, félelem ül vállamon.
Mondd, mivel könnyíthetném mindennapjaid?
Átvállalnám a szenvedést,
csak ne lássam a gyötrő kint tekintetén.
Bordó kendőjét törődve igazítom,
gyengéden csókolgatom, percre se feledje,
nincs egyedül.
Ajka nem mozog, magába roskadva
ül, hallgatagon.
Szeme sem csillan úgy, mint rég.
Mintha elhagyta volna az élet.
Ezernyi ránc ül tündöklő arcán.
Évgyűrűk szépítik homloka
mély barázdáit.
Hetvenfelé ballag az én drága jó anyám.
Dolgos reszkető kezét simogatom,
becézgetve dédelgetem,
s ha az ablakon bekacsint a sápadt hold világa,
illatos ágyába fektetem, gondosan betakargatom.
Féltem őrjöm nyugtalan álmát.
Imára kulcsolom kezem, úgy imádkozom
érted szerető, szenvedő édesanyám.

2018. január 29.

22. Őrangyalom

Karomba vettem gyenge édesanyámat.
Karosszékébe ültünk fenyők árnyékában,
ölembe tartottam életem értelmét.
Fordítottam volna nap felé,
hogy sugarai ériék beteg testét.
Hiába kértem, melegedjen fel,
hideg kezed-lábad, meg se hallotta.
Csak gyengéden hozzám simult,
s angyali tekintetét rám emelte.
Nyugalmat árasztott közelsége,
ezerszer csókoltam halvány arcát,
nagyon szeretlek, édesanyám.
A sors kegyetlenül elbánt veled,
számomra felfoghatatlan
borzalmas betegséged.
Küzdenünk kell, ahogy
tettük sok éven keresztül.
Élned kell, csillagom!
Őrangyalom vagy nékem.
Mondd, mi lesz velünk, anyám?
Minek legyek,
ha te már nem leszel?
Forró könnyei vállamra hulltak,
halk volt, szinte suttogott.
Henikém, Henikém, drága kislányom! -
érzékenyen simogatott.
Együtt leszünk, ne félj!
Gyötrő félelem nyomaszt,
hozzá bújok, amíg lehet,
el sose engedem.
Lelked szelídségét tükrözi keresztnevem,
melyet tőled kaptam.
Senki sem mondja náladnál szebben!
Őrzöm hangodnak dallamát.
Szörnyként tör rá fájdalom,
s percek alatt rabul ejti.
Ajka nem mozdul, magába fordul,
áttetsző bőre tiszta ránc, szegénykémnek.
Keserű bánat szenvedő kincsemet így látnom.
Kezem melegével, szívem szeretetével,
ujjaim egyenletes ritmusával masszírozom
enyhülést remélve.
Sóhajt keserűn, ősz fejét keblemre hajtja.
Csipkés párnái közé fektetem lelkem gyönyörét.
Smaragdzöld szeme könnytől fénylik,
ölelve marasztal.

Őrangyalom, drága anyám,
örökké körülöttem forognak gondolataim,
nagyon vigyázok rád!

2018. április 21.

23. Szívemnek ajándéka, Édesanyám

Ünnepellek Erzsébet

Édesanyám, szívemnek ajándéka,
ölelve simogatlak kedvemre.
Édesanyám, mindenem,
vágyón sóhajtok utánad.
Smaragdzöld szemed ragyogva csillan,
ünneplőbe öltöztél nevednek ünnepén.
Erzsébetnek napján köszöntöm
királynőmet, drága szememfényét.
Életed őszén kényeztetni szeretnék,
tenyeremen hordozlak,
hogy soha ne essen bajod.
Ha bánat szívedet nyomja,
szép szavaimmal vigasztallak,
karomban ringatlak csendesen.
Fáj belegondolnom,
mennyit dolgoztál.
Rohanó évek gondjai válladat nyomták,
erős voltál, cipelted a sok terhet.
Gyenge, s törékeny lettél,
az idő monotonná vált körülöttünk.
Úgy féltem, hogy elveszítlek,
s többé nem ölelhetlek.
Gyermeki lelkem jajveszékelve
kiáltott érted: Édesanyám, édesanyám!
Gyere vissza kérlek hozzám!
Gyermek szeretnék maradni
sokáig melletted.
Lágyan szólni utánad:
Édesanyám szeretlek,
életem te vagy.
Örökké óvlak,
kezem kezedet féltőn fogja.

2018. november 01.

Szívem rejtekére költöztél

Fényképeidet sóvárogva nézem,
záporként gurulnak könnyeim szememből.

Mennyire szeretted,
boldogságtól ragyogott arcod,
ahogy karodban tartottál, nagyapám.
Kegyetlenül nehéz a hiányod,
szükségem lenne rád,
hogy velem legyél,
s gyengéden érinthesselek.

Nagyon régen elmentél, s valamiért
nyugtalan szívem utánad sóhajt.

Lelkemből felszakadó fájdalom,
zokogás rázza testem egészét.

Miért pont most érzem
elvesztésedet ekkora bánatnak?

Kérdésekre magyarázatot nem kapok.
Szívem rejtekére költöztél csendesen,
simogatva átölelsz, s csókolsz.

Papa, gyere ide hozzám, sírva kérem.

Valahol a lélek útján,
szeretve egymáshoz bújunk.

Nem hagylak magadra, drágám! -
suttogod elcsukló hangodon.

Akkor is velem vagy, mikor senki más,
vigasztalsz végső elkeseredésemben.

Ringatva dúdolsz, szállunk a légben,
gyönyörű együttlétben.

Sokáig voltál távol, nagyapám,
rád várok örökké.

2018. május 31.

25.

Elcsendesül a világ

A Hármas, s a Zengő hegyeknek vonulatain már havasan kapaszkodnak egymásba a fák. Tomboló, süvítő szél hordja a havat. Pillanatok alatt hófehér paplanba takarja a falut. Vékony jégvártyák alatt lassan csordogál a kis patak. Most, hogy isznak belőled, be vagy fagyva, látom már a szarvasokat, jönnek szomjukat oltani. A legszebb, ékeőbb, szétágazó agancsú, ki már jól ismeri a téli erdőt, egyik patájával rálép a vékony vártyájú jégre, súlya alatt beszakad. Sorban, kellő méltósággal, s türelemmel egymás után szomjukat oltják. Hidegben leheletüket látni, lassan, és békésen vonulnak vissza az erdő mélyére.

Sudár fenyőt vastagon hó takarja, virgonc mókus ugrándozik rajta.

Lent a faluban gyermekek örömujjongásait hallani, ahogy szánkókkal siklanak le a dombtetőről. Kalapos hóemberek üdvözölnek az udvarokból. Kültéri égők mind arra várnak, hogy fényárban ússzanak, ahogy feljön az esthajnal csillaga.

Alig pár óra, és ismét eljön a szenteste. Ablakokon át kiszűrődik az ünnepi fények ragyogása, szívet melengető a látvány annak is, akinek nincs már szerető családja. Fenyő illatát érezni már az otthonokban, angyalok szállnak, szárnyaikat szétterítik a kék égen.

Senki se látja őket, csak érezzük jelenlétüket. Egyre jobban vágyunk a varázslatos éj után, amikor öröm és csillogó fény árad szemeinkben.

Elgyönyörködöm a téli tájban, a díszítő hópárnákban, ahogy a háztetőkön ülnek, az ereszen függönyként lógó vastag jégcsapokban. Gyermekként titokban nyalogattam, jócskán hozzásegített a torokgyulladásához.

Hazatérve, édesanyámhoz rohanok a konyhába, sokkal kevesebbet főz kifogástalan étkeiből, mint régen, amikor még öten ültük körül az asztalt. Most már csak ketten, meghitten ünnepelünk örök szeretetben. Fenséges halászevét, s mézeskrémesét fogyasszuk. Anya ízesen tud főzni, az első falatnál szétárad számban finom étke, mindig azt mondom neki: „Ez mennyei étke, édesanyám, köszönöm.” Nekem ő az igazi szakácsom.

Cserépkályhában duruzsol a tűz, árad a meleg, hamar felmelegszek.

Lassan leszáll a varázslatos este, sűrűn esik a hó, kergetőzve leesnek a puha hópaplanba.

A hold kibontotta hosszú szőke haját, s betakarta fázós kiscsillagjait.

Elcsendesül a világ, mindenki hazaér szerető családjához. Felnöttek, s aprók, egymás kezét fogva szentestén körülállják a zöld fenyőt, amely gyönyörű fényben úszik. Mennyből az angyalt éneklik, szemükben öröm tükröződik.

Édesanyámhoz bújva meghitten, s szeretetben, csendesen énekelünk gyertyafényben.

ÁLDOTT MEGHITT ÜNNEPET KÍVÁNOK.

2018. 12. 21.

26. Szentestén

Karácsony szent estéjén,
zöld fenyőnél,
szívem keservesen keres,
de nem talál.

Véletlen egy könnycseppet ejtek.
Szégyenlősen gurul végig arcomon.

Gyorsan elkapom,
nehogy a végtelenbe essen.
Tenyerembe féltőn veszem.
Szívem fölé óvatosan teszem.
Te vagy könnycseppemben.
Érzem, itt vagy most velem.
Nehezek még a sóhajok.
S mikor senki se figyel,
fenyőágra óvatosan ráteszem.
A te fényességed ragyogja
be áldott karácsonyom éjszakáját.

2014. december 27.

27.
Az idő végezetéig

Fájó gondolatok tépik szívemet.
Naívvul hittem, s reméltem,
akit egyszer letesznek a
hideg, fekete, rögs földbe nyugodni,
koporsója sérthetetlen marad
az idő végezetéig.

Dübörög búcsúzól, amíg
leengedik rideg sírgödörbe pihenni.
Őzöm nagyapám meleg szeretetét.
Drága arcának emlékképe ragyog felém.
Negyven év után újra felnyitják a kriptát.

Fejfáján becses nevét simogatom,
vajon látnám-e még nyugóhelyét,
ahol ázik, fázik szegény.

Óvatlan pillanatban meghallom:
roskadozó fakoporsóján
nejlon látszik, mellyel be volt takarva.

Nincs maradásom, kegyetlenül
felkavart a tudat.

Hitet vesztetten, zaklatottan bolyongok zokogva.

Régmúlt foszlányaiban kapaszkodom,
Nagyapám szelíd mosolya előtttem,
ahogy karjában ölel.

2018. február 23.

28.

Könnyű álmomat hozod

Szeretem veled a sejtelmes éjszakát,
mert karomban tarthatlak.
Nézlek, s óvlak, elcsukló hangomnak
nehéz a szó.
Ezüst hajadnak selymét százszor végigsimítom.
Homlokodnak évgyűrűit cirógatom.
Merengek a múlton, s jelenen.
Örülöm kellene, áttáncoltad napjaim.
Fordítottál a fény felé, bocsásd meg
nekem végtelen ragaszkodásomat.
Gyűrött párnámat mégis könnyeimmel áztatom.
Szemem orcádnak gyönyörű hamvasságán pihen.
Gyengéden ölelsz, el sohasem engedsz,
bánatos szívemet vigasztalod.
Bújva ringatózom ölednek rejtekébe.
Könnyű álmomat te hozod.

2018. február 08.

29.

Valahonnan a távolból

Olyan jó a csendet hallgatni,
pillanatra elhinni,
nincsen semmi baj.
Talán lesz még jövőm,
s néhány szép évem
szeretteim körében.
Írni vágyom sokat,
hogy itt hagyhassam
néhány könyvemet
a világnak.

Ha körül vesz a nyugalom,
s érzem jól vannak,
akkor ura vagyok
a szép soraimnak.
Árnyas lombú fák alatt
hús tónak vizében
lábamat lógatom.
Kék égre tekintek,
varjak nászát figyelem.
Valahonnan a távolból
hegedűszót hoz a szél.
Úgy sír keserűn,
mintha én zokognék.
Lelkemet megérinti,
könnyfüggöny takarja szemem.
Fájón égessen a fájdalom,
feledjem el összes bánatom.

2018. június 19.

30.

Nagyapám emlékei közt éltem sokáig

Egy Baranya megyei faluban éltem hatodmagammal a családommal. Mára már csak ketten maradtunk édesanyámmal a régi, felújított családi házunkban, Hosszúhetényben, ahol körülölel a Zengő, s a Hármás hegyek. Egy költözéskor véletlenül elveszhetnek a családi fotók, vagy bármi, ami fontos volt nekem. Egy idő után megkopnak az emlékek, vagy teljesen elfelejtődnek, ezért számvetést írok az emlékezeses dolgokról.

Régen, mikor még apai nagyapám fiatal volt, a főutcán csak két ház állt: a szomszédé, s papáé, aminek nagy udvara volt. A piros tetejű háromszobás kis ház nem közvetlenül a kerítésnél állt, hanem jóval beljebb. Papa imádta a rózsákat, s a ház sarkánál gyönyörű rózsalugas illatozott. A fenyők között, az utca felől is volt neki egy kisebb rózsakertje, amit gyakran csodálhattak a járókelők. Ormándról erre jártak bevásárolni, s a nagyapámat, Csomor bácsit, mindenki ismerte. Kedves, barátságos ember volt, órákig el tudott beszélgetni vele mindenki. Örökzöld fenyőit földlabdával együtt, az erdőből hozta haza, itthon pedig elültette, s gondosan nevelgette őket. Erdész létére nem szerette kivágni a fenyőfát, karácsonyra ezért gyermekeinek napraforgószárba lyukakat fúrt, s abba pedig fenyőágakat tűzdelt. E fa jelképezte a család fenyőfáját.

Nagyapám keze munkáját dicsérte a zöld galambdúc, amely szerintem egy szimbóluma volt hátsó udvarunknak. Idővel aztán apám lerombolta, mikor téglá disznóólat épített.

Októberben, mikor leszedték a kukoricát, s hazaszállították, száraz helyre, a góréba rakták. Fekete fonott kosárban hordtuk be a jó meleg konyhába morzsolni. Nagyon szerettem ezt a munkát, a kézi morzsolót, amelyet a kézfejre tettünk, avval kevésbé tudtam morzsolni. Én csak a kezemmel morzsoltam és örültem hogy segíthetek. Morzsolás végén összesöpörtük a vödörből kipattogó kukoricaszemeket, s a többi közé dobtuk, a csutát pedig begyújtásra használtuk a kályhában. A lemorzsolott kukoricát kivittük a darálóba, s másnap, vagy amikor fogyóban volt a kukorica, ledaráltunk egy-két zsákkal. Ebben a helyiségben zajlottak a disznóvágások is, a katlan adta a meleget.

Eddig nagyapám emlékei közt éltem, valamelyest olyan volt, mintha itt lenne velem. Valahányszor megfogom egy fenyőfája törzsét, arra gondolok, hogy ő nevelte ezeket a fákat, és biztosan rám is gondolt, hogy majd egyszer gyönyörködöm a fenyőiben. Sejthette, hogy nem sokáig élhet, hátrahagyta fáit, hogy húst adjon nekünk. De nemsokára el kell hagynunk otthonunk. Tudom, nagyon nehéz lesz, de talán anyuval együtt könnyebb lesz elmenni. Emlékeimet örökké őrzöm, amíg az eszemet tudom.

2018. november 20.

31. Angyali teremtés

Látom rajta, valami nincs rendben.
Az angyali teremtés feltűnően
mélabús, egyébként mindig
vidám szokott lenni.
Percre megállt mellettem,
megfogom kezét, amely
szokatlanul hideg.
Szeméből tovatűnt a csillogás.
Mi baj? - kérdem aggódva,
magamhoz ölelem vigasztalón.
Nagy szomorúságot ejtettek szívéen.
Átérezem mély bánatát.
Számomra érthetetlen dolog,
háta mögött mért bántják.
Érzékeny lelkének miért okoznak
lelki fájdalmat.
Segíti, s gondozza
az arra rászorulókat.
Egész nap sűrög-forog körülöttük,
fest s rajzol velük, teszi a kedvüket,
mintha anyjuk lenne.
Ő az egyetlen, aki mindent megtesz értük.
Kedves szavain ringatja őket.
Ebéd után felolvas nekik,
míg gőzölgő kávéjukat kortyolják.
Homlokukra pusztit lehel, s
búcsúzólul azt mondja mindnek
sugárzó mosolyával:
Holnap gyere, várlak!

2019. január 22.

Megjegyzés: Zsuzsának ajánlom

32. Hálával tartozom

Sosem írtam neked verset,
pedig illett volna.
Hiányosságomat pótolom, hogy megörökítsem
segítőkész munkádat az utókornak.
Gyakran akadnak gubancaim a számítógéppel,
efféle dolgokhoz nem értek,
csak észlelem, megáll a tudomány.
Szólnom kell, s átnyúlsz az éteren keresztül,
perceken belül helyrehozod a hibát.
Hiába kérsz, ne idegeskedjek.
Tudod, én hiszek benned,
te vagy az informatikus.
Bocsásd meg tehetetlenségből fakadó
jajveszékelő hangomat.
Egész életem a gép körül forog,
összeköt sok emberrel, tán soha
nem láthatom őket.
Távolból hallhatom kedves hangjukat.
Szívemben hordozlak mindnyájatokat.
Köszönöm barátom segítségedet,
örök hálával tartozom én neked.

2018. március 01.

Őszi avar paplanja

Őszt mutat egy kép a naptárban.
Fehér ló vágat a határban,
patája alatt ropog
a színes avar paplanja.
Hej, de felülnék a hátára.
Akkor se félnék, ha ledobna,
és rám taposna.
Egyszer élek, jól vagy rosszul,
kit érdekel, a kutya se kíváncsi rá,
csak akkor venné észre,
ha csontot se kapna.
Szelíden odajön hozzám, megsimogatom,
bólint egyet fejével, felpattanok hátára.
Lábaimról leesnek a rabláncok.
Szabad vagyok, szabadnak születtem.
Hegyeken, völgyeken vágatok,
szerelmese vagyok
az őszi színekavalkádnak.
Elnézem a kéklő eget,
s a lassan vonuló fellegeket.
Vénülő, bús lelkem csendesen ringatózik
a természet lágy ölén.

2017. október 21.

34. Ködfátyolban

Fáradt lelkem kalitkába zárva,
szabadságért kiált,
motorra pattanok,
élvezem a sebességet.
Kihalt téli utcákon száguldok,
arcomba vág a hideg szél.
Senki sincs, aki enyhítené magányos életem,
félelmemben nincs, aki
fogja a kezemet,
üvölt bennem a fájdalom.
Egyedül vagyok a világban,
rohanok, hogy felejtsek.
Feltekintek a szürke égboltra,
ilyen szépet még sohasem láttam.
Ködfátyolban úszik a hegygerinc vonala,
alig látszik a csúf-fekete
lábás erdő alja.
Mintha égi angyalkák vigyáznák,
a kopár hegy álmát.

2017. december 03.

35. Ünnepvárás decemberben

Decembernek havában, amikor ünnepet várunk, egy kicsit elcsendesülünk, s érzékenyebbé válunk. Tizennégy éves koromig imádtam a karácsonyt, s nem értettem, hogy az öregek miért mondják azt, hogy bárcsak véget érne már a három napos ünnep. Imádtam, hogy együtt van a család, hogy együtt ülünk az asztalnál, és mesélnek nekünk, és nem rohannak dolgozni, hanem van időnk egymásra. 1989-ben, december hatodikán történt egy szomorú esemény családuknak életében, ami végérvényesen megszakította az ünnepek hangulatát. Szobámban, s szívemben próbáltam fenntartani az ünnepi varázst. De a karácsonyi dalok hallgatása, s a díszes kis karácsonyfám túl kevésnek bizonyult. Az örömteli ajándékozási percek is kényszeredetten sikeredtek, csupán csak az öröm kimutatását szerettem volna visszakapni. De szívükből hiányzott az örömnél kimutatása, s évről évre belefásultam a szeretetnek ünnepébe. Egy-egy karácsonyi film megnézésekor mindig megfogadtam, hogy a következő karácsonyt jobban átélem, de mindhiába, rég elveszett a családi harmónia. Sokszor csak anyám főztje idézte vissza a karácsonyi asztalterítős ünnepi étkezések hangulatát.

Igazán sajnálom a mai gyerekeket, hogy karácsonykor nem élvezhetik a havas táj szépségeit. Gyermekként, amikor este sétáltam a térdig érő hóban, csillagok ragyogtak a sötét égen. Körbenéztem, a házak már mind ki voltak világítva, néhol már a karácsonyfák is díszben álltak, pedig még a Jézuska meg sem született. A házak tetejét hópárnák takarták, az ereszen kövér jégcsapok lógtak, s jégvirágok ültek az ablakon. Kövér hóemberek köszöntek rám a szemközi udvarokból, akiknek szén volt a szemük és kabátgombjuk, s sárgarépa az orruk, s széles volt a mosolyuk. Fejfedőjük lyukas piros lábas, csodálatos volt a látvány.

Mint ahogy pár éve ráfagyott a jeges eső a kopár fákra, s ebben a gyönyörűségben éltünk egy hétig. Jóleső érzés volt hazajönni a szürke városból a fehér csodába. Csak Mikulásháznak hívtam házunkat. A kerítéstől kezdve a hatalmas fenyők ágai mind a jég fogságában pompáztak. Szegény fák, ha zord szél süvített át rajtuk, águkat hallhatóan megnyikorgatta.

Néha elképzelem a téli Balatont, ahogy a nagy tó be van fagyva, a lépcsőket vastagon borítja a jég. Világoskék ég alatt, hófehér szépségben úszik a táj. Megannyiszor képzeletemben jég-szánon végigszánkóztam a tavat, közben a partmenti öreg fűzfákat csodáltam, ahogy az ágakat fagyott zúzmara díszíti.

Decemberben egy kicsit újra gyerek lesz vén szívem. Elnézem az örökzöld fenyőinket, ahogy ringatóznak a szélben, tobozaik egy-egy gyertyát jelképeznek. Alkony felé ballag az idő, a világoskék égnek egy része vörös, színe elkápráztat. Mintha anyalka suhant volna el a fák felett. Csilingelő halk hangjával zengte dalát. A hold kibontotta szőke, hosszú göndör haját, hogy betakarhassa fázós, didergős kis csillagjait.

Fenyők friss illatában kívánok kellemes, s örömteljes ünnepvárást!

2018. december 09.